

Styrkeprøven på Karmels Bjerg

Roller

Elias: Guds profet

Akab: Israels konge

Jezabel: Akab's hustru

Nebat: Ba'al-profeternes ypperstepræst (ikke nævnt i Bibelen)

Fortæller:

Regissør: Ham/hende, der fjernbetjener "affyringen"

Statister (Ba'al-profeter) rekrutteres på stedet blandt publikum.

Rekvisitter

Lam, udført af flash-papir og -vat

Lam, udført af silkepapir og almindeligt vat, imprægneret med alun (brandhæmmende)

Fjernbetjent antænder

Kamintændstikker

2 x altre eller pagodebål

En Ba'al afgudestatue, der er udformet sådan at Nebat kan bære rundt på den

Musikinstrumenter (trampolin, håndtromme, rasler etc.).

Stole, taburetter el. lign.

Scene

Altre forberedes på forhånd med offerdyr og antænder ved flash-lammet. Overdækkes med tæpper, der ikke er så tunge, at de trykker lammene (f.eks. nervøst velour).

Fortælling

(Regibemærkninger, skrives med kursiv)

Fortæller: Den historie, I skal høre nu, foregår for næsten 3.000 år siden. Dengang havde Israel lige fået en ny konge, der hed Akab. Her er han:

Akab kommer ind, og ser meget "kongelig ud"

F: Som konge skulle han sørge for, at der var lov og orden i landet, at der var nok mad til alle, og han skulle beskytte indbyggerne mod de krigeriske stammer, der boede rundt om Israel. Det var jo svært, så Akab, bad tit Gud i himmelen om hjælp.

Akab beder med foldede hænder og himmelvendte øjne

F: Så en dag blev Akab forelsket i en prinsesse fra en af nabostammerne. Hun hed Jezabel.

Jezabel kommer ind, og hun og Akab laver forelskede øjne til hinanden. Så knæler Akab foran Jezabel og frier til hende (fører hånden fra sit hjerte op mod hende), hun nikker.

F: De blev gift, og det var Israels profet Elias, der viede dem.

Elias kommer ind og vi ser en vielsesceremoni

Elias: For Guds og Israels øjne erklærer jeg jer nu for mand og hustru.

Elias ud.

F: Og brylluppet varede i mange dage, men da hvedebrødsdagene var ovre, måtte Akab jo tilbage til arbejdet med at passe på rigets sikkerhed, og det var ikke nemt, for hans hær havde netop fået så mange bank af en af nabostammerne.

Akab sidder og grubler og ser meget trist og bekymret ud

Jezabel: Hvorfor er du så trist min egen?

Akab: Det er de smadderirriterende aramæere. Det bliver ved med at trænge ind på vores græsgange, og jeg kan bare ikke få bugt med dem!

J: Har du husket at bede Gud om hjælp?

A: Ja da! Jeg går i templet hver dag, for at bede og bringe ofre, men alligevel får vi bank hver eneste gang.

J: Måske beder du til den forkerte gud.

A: Hvad mener du?

J: Der, hvor jeg kommer fra, hedder vores Gud Ba'al, og dér har været fred i meget lang tid. Hvis du vil, kan jeg tilkalde vores ypperstepræst, Nebat. Han kan måske hjælpe dig.

A: Hmm... tja, det kan vel aldrig skade, så gør du bare det.

*Jezabel går ud, og kommer tilbage med ypperstepræsten **Nebat**, der har afgudebilledet med sig. Sammen udfører de en rituel dans omkring afguden. **Akab** kigger interesseret på, og efter noget tid vinker **Jezabel** ham ind til at tage del i dansen. På et signal fra **fortælleren** "fryser" de midt i dansen.*

F: Akab drager igen i krig mod aramæerne, og denne gang lykkedes det ham at slå dem. Glad vender han hjem fra slagmarken, og indbyder til en stor offerfest til ære for Ba'al.

*Dansen fortsætter i hurtigere og glattere tempo og rytme. **Elias** kommer ind. Han ser vred ud, og griber fat i **Akab**.*

E: Sig mig, hvad er det lige, du har gang i ?!?

A: Vi fester, fordi den store Ba'al har givet os magt over aramæerne. Ba'al er i sandhed en stor gud.

E: Såeh er det dér fugleskræmsel pludselig blevet Gud?

J: Tal ordentligt om vores store Ba'al. Han har magt over alle vores fjender, og han har magt over dit liv!

E: Magt! Helt ærligt. Tror I virkelig, at den skrotbunke kan sikre landet fred og velfærd? Nej, nu skal jeg fortælle jer, hvad magt er. Gud i himmelen, den sande Gud, der har skabt alt, hvad I kan se, har al magt i himmelen og på jorden, og Gud har befalet mig at sige, at så længe du, Akab, og din familie spilder jeres tid på afguder, vil der ikke falde en dråbe regn over Israel.

Elias vender sig, og forlader selskabet med værdige, rolige og faste skridt.

N: Grib ham! Han skal dø!

*Men **Akab** og **Jezabel** står som forstenede, og kigger forskræmt efter **Elias**.*

*Mens det næste fortælles, skal det ses på **Akab**, **Jezabel** og **Nebat**, at de kommer til at se mere og mere elendige ud. Ind imellem prøver de at danse omkring Ba'al, men det bliver kun til små rejhop.*

F: Elias kan godt mærke, at han ikke er velkommen ved kongens hof, så han drager til en by, der hedder Sarepta, hvor han flytter ind hos en enke og hendes søn. Tiden går, og regnen udebliver. Efterhånden slipper forrådene op, og folket i Israel begynder at sulte. Ja, selv ved kongen hof begynder de at mangle mad. Men Gud sørger for enken. I hendes hus er der altid mel nok til at hun kan bage brød til sin søn, Elias og sig selv. I to et halvt år skinner solen hver eneste dag ned fra en skyfri himmel og svider alt af. Så siger Gud til Elias, at det er på tide, at vende tilbage til Akab.

*Elias træder ind i tronsalen, hvor **Akab**, **Jezabel** og **Nebat** sidder og gisper.*

E: Nåeh Akab, er du ved at være mør? Har du nu indset at din hustru har narret dig, og at den sande Gud bor i himmelen.

A: (f forskræmt) Nebat siger, at hvis vi vender os bort fra Ba'al, vil Ba'al oversvømme landet med fjender, der vil slå os alle sammen ihjel.

***Nebat** står i baggrunden og ser meget sur ud. **Jezabel** kan dårligt rejse sig, så afkræftet er hun.*

E: Nå, siger han det! Jaså. Jamen så lad os lade det komme an på en prøve. Mød mig i morgen på Karmels bjerg, og du dér (han peger på **Nebat**), husk dit fugleskræmsel og alle dine medprofeter, og tag så også lige et offerdyr med. Så bygger I et alter, og så bygger jeg et alter, og så får vi se, hvem der i virkelighed er Gud.

*Under det næste fortællestykke er der scenskift: Alle rekvisitter (stole o.lign.) fjernes fra scenen og tæpperne tages af de to aldre. Imens går **Nebat** og **Jezabel** ud blandt tilskuerne og plukker en 5-6 stykker til at være Ba'al-profeter. De udstyres med musikinstrumenter og stiller sig op omkring deres alter.*

F: Næste morgen er alle, der kan krybe og gå, forsamlet på Karmels bjerg. Der er en mumlen og snakken. Akab er ikke særlig populær hos israelitterne, for på den tid var det kongens opgave at sørge for, at der var mad nok i landet, og kunne han ikke det, var han som regel ikke konge ret længe. Men alle var også bange for Ba'al, så de turde hverken gøre kongen eller Jezabel, som de hadede, noget. På den anden side var de også sure på Elias, for det var jo ham, der havde sagt, at der ville blive tørke og hungersnød i landet. Nu stod de altså der på Karmels bjerg, og ventede spændt på, hvad der skulle ske.

E: (vendt mod publikum) Israels folk. I dag vil I få at se, hvem der er den sande gud. Ba'al eller Gud i himmelen som har skabt verden, og alt, hvad der er i den. (vendt mod **Nebat**) Er jeres alter parat? Godt. Påkald så jeres Ba'al og få ham til at sætte ild til offerdyret.

*Anført af **Nebat** og **Jezabel** begynder de og **statisterne** nu at danse rundt om deres alter, mens de synger og spiller*

N, J, statister: Ba'al, hør os! Tænd vor offerild (*eller sådan noget lignende*)

*Da det har stået på et stykke tid, begynder **Elias** at håne dem*

E: Kom nu! Jeg tror Ba'al er blevet døv, eller måske sover han til middag.

N, J, s: (*synger højere og danser vildere*)

E: Nej, det bliver da ikke til noget, prøv med en tændstik.

***Elias** rækker **Nebat** en tændstikæske, og modvilligt og gnaven stryger han en tændstik og sætter til bålet. Det er imidlertid imprægneret, så det ikke kan brænde, og efter en to-tre forsøg giver han op, hele Ba'al-gruppen sætter sig forpustet og slukøret ned.*

E: Nu er det min tur. (*Han rækker armene ud som tegn på, at der skal være helt stille. Når der er ro, folder han hænderne og ser op mod himmelen*) »Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! Lad det i dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at det er på dit ord, jeg har foretaget alt dette. Svar mig, Herre, svar mig, så dette folk kan erfare, at det er dig, Herre, der er Gud, og at du har vendt deres hjerte.«
(1 Kong 18,36-37)

***Elias** løfter armene mod himmelen, og det er stikordet til, at **regissøren** antænder offerdyret ved hjælp af fjernbetjeningen. Offerdyret forsvinder i et rødt lysglimt. Publikum skal nok lige have lidt tid til at falde til ro, inden der fortsættes.*

F: Da folket så dette, kastede de sig over Nebat og alle Ba'al-profeterne og smed dem ud af landet, men Elias gik op på det højeste punkt på bjerget, og spejdede op i den blå himmel. I lang tid skete der ikke noget, men så fik han øje på en lille hvid sky, der kom nærmere. Og mens den nærmede sig, begyndte den at vokse, indtil den dækkede hele himmelen, og så kom regnen.

F: Det var historien om Elias og styrkeprøven på Karmels bjerg. I finder den i Det gamle Testamente, 1. Kongebog kapitel 18.